

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **Š. B.**, zastoupen Mgr. Janem Kořánem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1015/55, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.8.2011, č.j. 487/520/11, 49332/ENV/11,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 26.8.2011, č.j. 487/520/11, 49332/ENV/11 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.712,-Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho právního zástupce Mgr. Jana Kořána, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou ke zdejšímu soudu se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný k odvolání žalobce změnil celý text výroku rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Plzeň (dále též „ČIŽP“), ze dne 9.5.2011, č.j. ČIŽP/43/OOH/SR01/0816720.012/11/ZKN tak, že jej vypustil a nahradil novým textem v němž žalobci uložil podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech ve znění rozhodném (dále jen „zákon o odpadech“) pokutu ve výši 300 000,- Kč za správní delikt, kterého se dopustil tím, že minimálně v období od srpna do 15.9.2008 nakládal s odpady v množství řádově stovek tun tak, že je využíval na svém pozemku p.č. 475/13, k.ú. Hyřšov (dále též „předmětný pozemek“), tj. v zařízení, ve kterém není nakládání s odpady dovoleno. Porušil tak § 12 odst. 2 zákona o odpadech. Jednalo se o odpady vzniklé při akci „Rekonstrukce koleje a výhybek v žst. Česká Kubice“, které vykazovaly charakter stavebních a demoličních odpadů.

Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí pro jejich nepřezkoumatelnost. Dále namítal, že jimi byl zkrácen na svých právech, správními orgány zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spise a správní řízení trpí zásadními procesními vadami. Odkázal na text svého odvolání proti rozhodnutí rozhodnutí ČIŽP s tím, že na odvolacích námitkách trvá i nadále.

Konkrétně namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost. Text výroku žalobou napadeného rozhodnutí totiž vymezuje množství odpadu, se kterým měl žalobce nakládat, neurčitým způsobem. Upozornil na matematický význam slova „řádově“, které má vysoký číselný rozptyl.

Dále namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s odvolacími námitkami, a to o nezákonnosti kontrol ČIŽP ze dne 7.5.2008, 13.8.2008, 12.12.2008, 4.6.2009, 26.11.2009, že ČIŽP nevede řádně správní spis, a že nelze z pouhého výskytu arsenů a uhlovodíků ve výkopku prokázat nebezpečné vlastnosti materiálů. Dále se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou spočívající v kapciózní žádosti ČIŽP na vypracování Dodatku ke zprávě č. A -1892-08.

Vytkl ČIŽP, že se neřídil závazným právním názorem žalovaného v předchozím zrušovacím rozhodnutí ze dne 4.2.2011 č.j. 118/520/11 10086/ENV/11. ČIŽP měl provést další dokazování k přesnému určení parcelních čísel pozemků, na nichž měl být výkopek uložen a z nichž byly odebrány kontrolní vzorky. ČIŽP však nově provedl jen kontrolu dne 3.3.2011 a vyhotovil Dodatek ke zprávě č. A-1892-08 ze dne 21.3.2011. Přičemž zápis z kontroly ze dne 3.3.2011 byl žalovaným shledán nevěrohodným. Poukázal na to, že ve spise absentuje jak protokol o odběru vzorků, tak plán odběru vzorků. Nesouhlasil ani s tím, že Dodatkem ke zprávě č. A-1892-08 došlo k nápravě chyby spočívající v nesprávném parcelním čísle pozemku uvedeného ve zprávě č. A-1892-08. Vytkl ČIŽP, že neprovedl výsledky Mgr. K. S., Ing. P. V. a J. J., kteří měli dne 13.8.2008 kontrolní vzorky odebrat a zpracovat Dodatek ke zprávě č. A-1892-08.

Namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav ohledně identifikace pozemku, na které měl být výkopek z žst. Česká Kubice uložen. Připustil, že nějakou zeminu a šterk pocházející z výkopku převzal, avšak nevěděl, kam je uložil a ani odkud byly odebrány kontrolní vzorky k vypracování zprávy č. A-1892-08. Upozornil, že zpráva č. A-1892-08 se vztahuje ke vzorkům odebraným z pozemku parc. č. 61/5 v k.ú. Hyršov. Dále tvrdil, že většina podkladů byla získána v rozporu se zákonem, proto neměly být dle § 51 odst. 1 správního řádu ke zjištění skutkového stavu použity. Konkrétně kontroly ze dne 11.8.2008, 7.8.2008, 13.8.2008, 12.12.2008, 4.6.2009, 26.11.2009, 3.3.2011 mu nebyly řádným způsobem oznámeny. Navíc z kontrol provedených ve dnech 7.8.2008 a 13.8.2008 ve spise chybí protokoly, jejich provedení vyplývá jen ze zprávy č. A-1892-08. Poukázal na to, že žalovaný sice připustil zásadní porušení procesních práv žalobce, ale jen u kontroly ze dne 3.3.2011, a proto její záznam ze dne 11.3.2011 označil za neprůkazný. Přesto byly nesprávné závěry o lokalizaci uložení odpadu z této kontroly použity k vypracování Dodatku ke zprávě č. A-1892-08, kterou žalovaný nesprávně posoudil jako důvěryhodnou.

Nesouhlasil s provedením identifikace pozemků ČIŽP porovnáním fotodokumentace ke zprávě č. A-1892-08 s ortofotomapou, neboť fotodokumentace neobsahovala orientační bod, na jehož základě by bylo možné vyfocené pozemky identifikovat. Za nevěrohodné označil informace o místě odebrání vzorků získané od Ing. Č., neboť se odběrů vzorků dne 13.8.2011 neúčastnil.

Odmítl závěr správních orgánů, že na předmětný pozemek byl navezen výkopek, když tento má 3 119 m² a navážka byla dle kontrolního protokolu ze dne 11.8.2008 provedena na ploše 150 x 40 m a ve výšce 1,5 m, tudíž by musela pokrýt o polovinu větší plochu, než je plocha předmětného pozemku. Za nelogické považoval tvrzení Mgr. S. o tom, že se navážka výkopku nacházela i na pozemku parc. č. 159/7 k.ú. Hyršov, neboť se nejedná o sousední pozemek. Poukázal na další nesrovnalosti, když v protokole ze dne 11.8.2008 bylo uvedeno, že navážka výkopku byla zjištěna také asi 80 m od potoka. Přičemž potok je od předmětného pozemku vzdálen více než 80 m. Dále upozornil na to, že v předávacím protokole ze dne 1.8.2008 bylo uvedeno, že výkopek bude uložen na pozemky parc. č. 159/22, 159/23 a 475/13 v k.ú. Hyršov. Avšak podle zprávy č. A-1892-08 byly vzorky z výkopku odebrány na pozemku p.č. 61/5 v k.ú. Hyršov a podle Dodatku ke zprávě č. A-1892-08 mělo k odběrům vzorků dojít na pozemcích parc. č. 159/7 a 475/13 k.ú. Hyršov.

Namítal, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by výkopek byl odpadem, když žalobce se výkopku nezbavoval a nebylo prokázáno, že výkopek obsahuje škodlivé látky. Poukázal na to, že řízení o odstranění pochybností, zda se movitá věc považuje za odpad, podle § 3 odst. 3, 8 zákona o odpadech, sám žalovaný vyhodnotil jako nevěrohodné. Navíc v řízení nebyl proveden řádný znalecký posudek, kterým by byla určena škodlivost nalezených chemických látek ve vztahu k totožným látkám volně obsaženým v přírodě. A správní orgány výkopek nepodřadily pod příslušnou skupinu odpadů v příloze č. 1 zákona o odpadech

Uvedl, že žalovaný porušil zásadu legality tím, že ČIŽP prováděl kontroly podle zákona o státní kontrole, a to i po zahájení správního řízení, kdy již měl být aplikován správní řád podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 82 odst. 1 zákona o odpadech.

Žalobce rovněž sporoval výši správními orgány uložené pokuty. Uvedl, že v důsledku použití neurčitého slova „řádově“ ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí nelze zjistit, zda je její výše přiměřená a v souladu se zásadou legitimního očekávání, neboť nelze dovodit, jakým způsobem došlo k jejímu stanovení. Zdůraznil, že přesné množství odpadu nelze zjistit ani ze spisového materiálu. Proto je úvaha správních orgánů o tom, že výše uložené pokuty se výrazně neliší od pokut ukládaných správními orgány v obdobných případech, nepodložená. Navíc správní orgány nezohlednily jeho finanční situaci.

S odkazem na písemnou korespondenci s ČIŽP namítal podjatost Ing. T. K., neboť se vůči němu projevoval nestandardně.

Uvedl, že tvrzení žalovaného, že je veden v evidenci, jako zemědělský podnikatel nemá oporu ve spise.

Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí ČIŽP zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pokud by soud nezrušil žalobou napadené rozhodnutí, tak má dle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout o upuštění od trestu či jej podstatně snížit z důvodu zjevné nepřiměřenosti.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný připustil, že správní orgány neměly k dispozici evidenci odpadů, proto bylo v žalobou napadeném rozhodnutí jejich množství stanoveno odhadem. Při určení jejich množství správní orgány vycházely i z fotodokumentace, která tvořila přílohu zprávy Analytických laboratoří Plzeň, a.s. ze dne

1.9.2008 č. A-1892-08, zejména z fotek č. 8, 13, 9 a 10. Přičemž odhad byl snížen ve prospěch žalobce, byť rozměry návozu svědčí o vyšším množství.

Nesouhlasil s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Poukázal na § 14 odst. 1 zákona o odpadech s tím, že zařízení určená k nakládání s odpady jsou pouze ta, která povolí příslušný krajský úřad. V dané lokalitě se žádné zařízení určené k nakládání s odpady a provozované žalobcem nenachází. Nadto žalobce během správního řízení ani netvrdil, ani nepředložil souhlasné rozhodnutí s provozem zařízení určeného k nakládání s odpady. Navíc žalobce výkopek nepovažoval za odpad, nýbrž za výrobek - stavební materiál.

Nesouhlasil s námitkou porušení zákonných pravidel při výkonu kontroly.

Odmítl námitku nevěrohodnosti Dodatku ke zprávě č. A-1892-08, neboť jím byla řádně opravena zpráva č. A-1892-08. Připustil, že ve zprávě č. A-1892-08 byl pozemek p.č. 61/5 k.ú. Hyršov uveden jako místo odběru vzorků z výkopku. ČIŽP následně odstranil rozpor v identifikaci pozemků tak, že požádal zpracovatele zprávy č. A-1892-08, tj. Analytické laboratoře Plzeň, a.s., o zjednání nápravy. Náprava byla zjednána vypracováním Dodatku ke zprávě č. A-1892-08, v němž bylo uvedeno, že odběr vzorků proběhl na pozemku p.č. 475/13 k.ú. Hyršov. K tomuto závěru dospěl porovnáním svých zkušeností a znalostí lokality s katastrální mapou, ortofotomapou. Toto zjištění podporuje předávací protokol 11.8.2008, doklad o úředním měření č. A/1892/2008 ze dne 29.8.2008, výsledky průzkumu návozu odpadu v oblasti obce Všeruby a zpráva č. A-1892-08.

Nesouhlasil s tím, že z fotodokumentace v příloze ke zprávě č. A-1892-08 nelze prokázat vztah jednotlivých fotografií k předmětnému pozemku. Na některých fotografiích lze zaznamenat jak návoz výkopku, tak okolní budovy nebo výsek okolní krajiny, což jsou podstatné orientační body v krajině, podle kterých lze určit pozemek, který byl vyfotografován.

Zdůraznil, že pro účely řízení postačuje zjištění nebezpečných látek ve výkopku a není zapotřebí jejich porovnávání s totožnými látkami volně obsaženým v přírodě.

Nesouhlasil s tím, že mezi výměrou pozemku p.č. 475/13 k.ú. Hyršov a rozměry navážky výkopku jsou rozpory. Zdůraznil, že předmětný pozemek jednou ze svých delších stran přiléhá k místní komunikaci, zatímco protilehlá strana se nachází v terénu, který se postupně svažuje do údolí nivy blízkého potoka. Právě v těchto místech došlo k přesahu navážky, jejímž účelem bylo zarovnění klesajícího terénu, což je doloženo fotografiemi. Připustil, že ČIŽP uvedl nepřesný údaj o 80 m vzdálenosti navážky výkopku od potoka.

Souhlasil s tím, že nepodřadil výkopek pod příslušnou skupinu odpadů v příloze č. 1 zákona o odpadech. Proto doplnil, že výkopek lze podřadit pod skupinu Q 12 – znečištěné materiály. Zdůraznil, že v řízení byl prokázán původ a druh výkopku, neboť jej žalobce převzal do vlastnictví, což vyplývá z faktur – daňových dokladů č. 08048 a 08057, ze dne 5.7.2008 a 4.8.2008, vydaných Ing. L. S. pro společnost EDIKT, a.s. a z vyjádření L. K. ze dne 20.8.2008.

Nesouhlasil s námitkou, že výkopek neohrožoval životní prostředí. Poukázal na výsledky analýz vzorků ve zprávě č. A-1892-08 ve znění jejího Dodatku, z nichž vyplývá, že výkopek vykazuje znaky nebezpečného odpadu.

Konstatoval, že kontroly provedené ČIŽP byly v řízení provedeny správně. Když ve fázi zjišťovací, tj. před zahájením správního řízení, se na kontroly vztahuje zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole ve znění rozhodném.

Odmítl námitku nepřiměřené výše pokuty. Přestože v žalobou napadeném rozhodnutí není přesným způsobem určeno množství odpadu, bylo možné si za použití fotodokumentace ve správním spise učinit představu o rozsahu protiprávního jednání žalobce a srovnat jej s obdobnými případy. Poukázal na podstatné kritérium, a to míru poškození či ohrožení životního prostředí dle § 67 odst. 2 zákona o odpadech. Navíc správní orgány přihlédly k tomu, že žalobce svým protiprávním jednáním značně ušetřil, když terénní úpravy pozemků realizoval návozem výkopku, tj. odpadu, namísto řádného stavebního materiálu.

Nesouhlasil s námitkou podjatosti vznesenou proti Ing. T. K., neboť korespondence ČIŽP nebyla vůči žalobci neobjektivní či nestranná.

S poukazem na žalobcův výpis z registru ekonomických subjektů v ARES ze dne 10.9.2008 ve správním spise, odmítl námitku absence důkazů pro tvrzení o podnikání žalobce.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že otázku přiměřenosti uložené výše pokuty a požadavek žalobce na její snížení ponechává na uvážení soudu.

Žalobce ve vyjádřeních ze dne 4.4.2012, ze dne 18.12.2012, ze dne 4.2.2013 zopakoval žalobní námitky a soudu doložil odborné posouzení výrazu „množství řádově stovek tun“ Ústavem pro jazyk český, v.v.i. Akademie České republiky k prokázání námitky nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 23.1.2013 doplnil, že veškeré pochybnosti správních orgánů ohledně určení místa uložení odpadu a v místech odebrání vzorků, kde byly zjištěny nebezpečné složky odpadů a v míře nebezpečnosti odpadů, byly žalovaným zohledněny ve prospěch žalobce ve snížené výši uložené pokuty ve výši 300.000,- Kč.

Soud o věci jednal a rozhodoval bez nařízení ústního jednání, postupem podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovaný s rozhodnutím soudu bez nařízení ústního jednání výslovně souhlasil a žalobce se ve lhůtě k tomuto postupu soudu nevyjádřil.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Z výpisu z registru ekonomických subjektů ČSÚ V ARES ze dne 10.9.2008 vyplývá, že žalobce je zemědělským podnikatelem nezapsaným v obchodním rejstříku.

Z předávacího protokolu ze dne 1.8.2008 vyplývá, že žalobce se zavázal převzít od Ing. S. 9000 tun výkopku vytěženého v rámci realizace akce „Rekonstrukce koleje a výhybek v žst. Česká Kubice“. K povaze materiálu bylo uvedeno, že se jedná o výzisk za výkopovou zeminu ze železničního svršku a spodku. Přičemž výkopek byl zkoumán společností Envirex, spol. s r.o., která potvrdila jeho použití ve volném terénu. Žalobce prohlásil, že výkopek jím bude uložen na mezideponii na částech pozemků kat. č. 159/22, 159/23, 475/13 v k.ú. Hyršov.

Z protokolu o kontrolním zjištění ze dne 11.8.2008, č.j. ČIŽP/43/OOH/00814642.002/08/ZKN vyplývá, že k šetření byli mimo jiné přizváni Ing. K. – správce statku a pan K. – externí pracovník žalobce v oblasti projektové dokumentace staveb. Zjistili, že na pozemku p.č. 375/1, ve vlastnictví spol. VŠEZEP, byla uložena navážka z rekonstrukce v žst. České Kubici (konkrétně šterk, plasty, kabeláž, dřevo, baton a další materiály). Stejnou navážku našli v obci Hyršov na pozemcích žalobce naproti vchodu do statku, který je v jeho vlastnictví. Konstatovali, že navážka je z žst. Česká Kubice v množství cca 150 x 40 m do výšky cca 1,5 m. Návoz zaznamenali až cca 80 m od potoka. Byly zde stejné materiály jako na pozemku parc. č. 375/1 a navíc i rozbité eternitové desky smíchané s částmi prachů. Eternitové desky dle vyjádření Ing. P. a Ing. P. nejsou z výkopku v České Kubici. Ve statku našli také hromadu navezenou z žst. Česká Kubice o velikosti cca 30 x 30 m do výšky 5 m. Dále zjistili návoz výkopku i na soukromém pozemku K. Š., který uvedl, že zachytil vozidla s návozem, která mu jej bezúplatně na jeho pozemek vysypala. Byla pořízena fotodokumentace za přítomnosti starostky Všerub, Ing. P., Ing. P. Protokol byl podepsán oběma kontrolory, Ing. P. a starostkou Všerub.

Žalobce ve vyjádření ze dne 20.8.2008 k protokolu ze dne 11.8.2010 uvedl, že zemina a konstrukční materiál, byly na pozemky dovezeny dle dohody s Ing. S. Přílohou k vyjádření byla i plná moc k jednání ve věcech výstavby zemědělských objektů v obci Hyršov udělená dne 14.7.2006 L. K.

Ze zprávy č. A 1892-08 vyplývá, že pracovníci Analytické laboratoře Plzeň, a.s. dne 13.8.2008 za přítomnosti ČIŽP provedly odběr 5 vzorků odpadů z pozemku parc. č. 61/5 k.ú. Hyršov. Z odběrných míst byla pořízena fotodokumentace, založená v příloze č. 1. Odebrané vzorky byly posouzeny jako odpady. Jednalo se o železniční svršky, které výrazně překračovaly limitní obsahy nečistot v případě arsenu, uhlovodíků C10-C40, PAU. Zvýšené až vysoké obsahy identifikovaných organických kontaminantů mají jednoznačně antropogenní původ tj. znečištění obvyklé především pro kuliové svršky z oblastí výhybek, provozně zatížených železničních stanic atd. Materiál klasifikovali jako tzv. velkoobjemové odpady a v menším měřítku i odpad kategorie N – nebezpečné. Takovéto odpady lze odstraňovat výhradně jejich uložením na skládky skupiny S – NO. Proto uzavřeli, že jejich návoz do posuzované lokality byl v přímém rozporu s platnou odpadovou legislativou.

Žalobce ve svém vyjádření ze dne 20.8.2008, v odvolání ze dne 25.9.2008 a ve vyjádření ze dne 3.3.2010 uvedl, že žalobce zeminu a konstrukční materiál získaný od Ing. S., dovezl pro potřeby terénních úprav a zpevnění stavební plochy svých pozemků. Chtěl na nich vybudovat zemědělské stavby jako cesty, silážní jámu a hnojiště.

Podáním ze dne 12.9.2008 ČIŽP zahájilo se žalobcem správní řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, neboť měl minimálně v období červen až srpen 2008 nakládat s nebezpečnými odpady na pozemcích kat. č. 159/22, 159/23, 475/13 v k.ú. Hyršov, které k tomuto účelu nebyly určeny.

Dne 12.11.2008 Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí rozhodl v řízení o odstranění pochybností, zda se movitá věc považuje za odpad, podle § 3 odst. 3, 8 zákona o odpadech tak, že výkopek na pozemcích žalobce v katastru obce Hyršov nepovažuje za odpad. Dne 9.9.2009 bylo výše uvedené rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje změněno žalovaným tak, že výkopek uložený na pozemku p.č. 61/5 v k.ú. Hyršov, ve vlastnictví žalobce se považuje za odpad dle § 3 zákona o odpadech. V odůvodnění bylo

uvedeno, že výše uvedený závěr byl učiněn porovnáním výsledků analýzy zprávy č. A -1892-08 s analýzou vypracovanou pro spol. Edikt a.s.

ČIŽP rozhodl již dne 20.4.2010 tak, že žalobci uložil pokutu ve výši 900 000,-Kč za správní delikt, kterého se měl dopustit tím, že minimálně v období červen až srpen 2008 nakládal s odpady v celkovém množství 9000 tun tím, že je využíval na pozemcích par. č. 159/22, 159/23, 475/13 v k.ú. Hyršov, které k tomuto účelu nebyly určeny. Žalovaný dne 3.9.2010 rozhodl o snížení žalobci uložené pokuty na 600 000,-Kč. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 4.2.2011 č.j. 118/520/11186/ENV/11 zrušil jak své rozhodnutí ze dne 3.9.2010, tak rozhodnutí ČIŽP ze dne 20.4.2010 a věc vrátil ČIŽP k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že správní orgány neodstranily rozpor v identifikaci parcelních čísel žalobcových pozemků, na nichž byl výkopek uložen a parcelních čísel pozemků, z nichž měly být odebrány kontrolní vzorky.

Dne 3.3.2011 provedla ČIŽP místní šetření v obci Všeruby – Hyršov s cílem ověřit místa návozu výkopku z rekonstrukce žst. Česká Kubice. Na místě jednala se zaměstnancem žalobce P. K., který byl identifikován telefonním číslem. Bylo zjištěno, že výkopek je stále uložen na pozemku parc. č. 475/13 a parc. č. 159/7 v k.ú. Hyršov. Z pozemku parc. č. 159/7 v k.ú. Hyršov byl tento výkopek dle sdělení pana K. využit pro výstavbu základů haly umístěné na pozemku žalobce vpravo od stájí a silážních jam, což vyplývá ze záznamu místního šetření ze dne 11.3.2011.

Dne 21.3.2011 byl Analytickou laboratoří Plzeň, a.s. vypracován Dodatek ke zprávě č. A -1892-08, z něž vyplývá, že na základě dodatečného šetření provedeného v posuzované lokalitě dne 3.3.2011, porovnáním fotodokumentace pořízené při odběru vzorků s mapou a dodatečné výpovědi autorů zprávy, tj. Ing. V., Ing. Č. CSc, nebyly odběry vzorků č. B1 až č. B5 provedeny na pozemku č. 61/5 v k.ú. Hyršov, jak bylo uvedeno ve zprávě č. A -1892-08. Vzorky označené B1, B2, B3 a B4 byly ve skutečnosti odebrány na pozemku p.č. 475/13 v k.ú. Hyršov a vzorek odpadů označený jako B5 byl odebrán na pozemku č. 159/7 v k.ú. Hyršov.

Dne 9.5.2011 ČIŽP žalobci podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadu udělil pokutu ve výši 600 000,- Kč za správní delikt, kterého se měl dopustit tím, že minimálně v období červen až srpen 2008 nakládal s odpady v celkovém množství 9000 tun tak, že je využíval na pozemcích par. č. 159/7 a 475/13 v k.ú. Hyršov, které k tomuto účelu nebyly určeny, čímž porušil § 12 odst. 2 zákona o odpadech. Jednalo se o odpady z žst. Česká Kubice, které vykazovaly charakter stavebních a demoličních odpadů. V odůvodnění uvedl, že výkopek byl navezen na pozemky parc. č. 475/13 a parc. č. 159/7 k.ú. Hyršov. Přičemž z pozemku parc. č. 159/7 k.ú. Hyršov byl využit k výstavbě základů haly uvnitř žalobcem provozovaného zemědělského podniku. Odmítl tvrzení žalobce, že fotografická příloha ke zprávě č. A 1892-08 obsahuje nezřetelné foto č. 9, 10, 11, a 14. Naopak na fotografiích jsou vidět otevřené pohledy na návoz výkopku ve vztahu k okolí či okolní krajině, s patrnými orientační body. Odmítl námitku nesprávného provedení kontroly dne 11.8.2008, neboť odběr vzorků byl proveden i z pozemku umístěného uvnitř zemědělského podniku provozovaného žalobcem, proto vzorky nemohly být odebírány bez přítomnosti pracovníků žalobce. Souhlasil s názorem žalobce, že není možné, aby výkopek byl v množství 9000 tun navezen na pozemek parc. č. 61/5 k.ú. Hyršov o velikosti 121 m². Jednalo by se totiž o návoz, který by dosáhl výšky 53 m. Dovedl tak, že z výkopku na pozemku parc. č. 61/5 k.ú. Hyršov nemohl být odebrán žádný vzorek pro zpracování zprávy č. A-1892-08.

Množství žalobcem převzatého výkopku převzal z předávajícího protokolu ze dne 1.8.2008 a skutečnost, že výkopek je odpad, měl za prokázáno z rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 26.1.2010 pod č.j. 293/M/10/563/ENV/10 ve věci EDIKT a.s. Skutečnost, že výkopek byl uložen na výše uvedené pozemky v k.ú. Hyršov měl za prokázáno na základě porovnání fotografií, které byly pořízeny dne 11.8.2008 při místním šetření a dne 13.8.2008, zprávou č. A-1892-08..

Při určení výše sankce přihlédl k tomu, že žalobce tímto jednáním ohrozil životní prostředí, neboť část odpadů měla charakter nebezpečného odpadu, když v nich byly překročeny zákonem stanovené limity zejména obsahu arsenu a uhlovodíku. Rovněž bylo zohledněno, že žalobce využitím odpadu k terénním úpravám, namísto příslušného stavebního materiálu, dosáhl zisk ve výši cca 900 000,-Kč. Přičemž žalobce v rozvoji svých podnikatelských aktivit státem finančně podporován celkem ve 29 projektech, v celkové částce 5 793 506,-Kč. Také bylo zohledněno jednání žalobce, který i poté kdy mu bylo sděleno, že dovezený materiál je odpadem, tuto skutečnost nerespektoval.

Dne 26.8.2011 žalovaný rozhodl o odvolání žalobce ze dne 24.5.2011 žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uvedl, že žalobce převzal výkopek z žst. Česká Kubice do svého vlastnictví, za účelem jeho stavebního využití, což žalobce v řízení ani nespороval. Navíc tato skutečnost vyplývá i z předávacího protokolu ze dne 1.8.2008 a z vyjádření žalobce k protokolu z kontroly ČIŽP ze dne 20.8.2008. Rovněž v následném vyjádření ze dne 25.9.2008 žalobce potvrdil výhodnost získání tohoto materiálu pro něj s tím, že bude použit jako podkladový materiál pro zemědělské stavby.

Skutečnost, že výkopek byl odpadem měl za prokázáno z Dodatku ke zprávě č. A/1892/2008 a ze zprávy č. A -1892-08, neboť jimi byl zjištěn nadlimitní výskyt nebezpečných látek v odebraných vzorcích materiálu z pozemků v k.ú. Hyršov. Poukázal na rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 9.9.2009, kterým byla povaha výkopku určena jako odpad. Zdůraznil, že uvedení pozemku s parc. č. 61/5 k.ú. Hyršov ve výše uvedených listinách bylo zjevným nedopatřením, ani v předávacím protokolu ze dne 1.8.2008 není pozemek s parc.č. 61/5 k.ú. Hyršov vypočten mezi pozemky, kam měl být návoz uskutečněn. Chybně uvedené číslo parcelního pozemku bylo opraveno v Dodatku ke zprávě č. A -1892-08. Navíc pozemek pozemek s parc.č. 61/5 k.ú. Hyršov má tak malou výměru, že by reálně nebylo možné na něj výkopek složit. Připustil, že výše uvedeným došlo k ze zpochybnění zprávy č. A -1892-08 a jejího Dodatku, rozhodnutí Ministerstva pro životní prostředí ze dne 9.9.2009, neboť v nich je pozemek parc.č. 61/5 k.ú. Hyršov dáván do souvislosti s odběrem vzorků z výkopku. Dospěl tak k závěru, že v řízení bylo nepochybně prokázáno převzetí výkopku žalobcem do svého vlastnictví, za účelem jeho využití pro vlastní podnikatelskou potřebu jeho návozem pouze na pozemek parc. č. 475/13 k.ú. Hyršov, a že s ním tímto způsobem nakládal. Poukázal na to, že žalobce v řízení zpochybňoval jen povahu navezeného materiálu nikoliv však jeho návoz.

Připustil procesní pochybení ohledně místního šetření dne 3.3.2011, z něžž byl pořízen záznam ze dne 11.3.2011. Konstatoval, že procesní postup ČIŽP neodpovídal pravidlům stanoveným správním řádem, proto záznam ze dne 11.3.2011 posoudil jako nevěrohodný.

Dodatek ke zprávě č. A -1892-08 naopak posoudil jako věrohodný, neboť byl vyhotoven odbornou institucí jako oprava zprávy č. A -1892-08 v důsledku zjištěných pochybení. Odvolací námitku, že Mgr. S. nebyl odběru vzorků v dané lokalitě fyzicky přítomen, měl za nedůvodnou. Postup zpracovatele při identifikování parcelních čísel pozemků při odběru vzorků měl za správný. Poukázal na to, že žalobce v odvolání přiznal, že Ing. V., zaměstnanec Analytických laboratoří Plzeň, a.s., odběr vzorků v místě provedl. Taktéž, že Ing. Č., CSc., zaměstnanec laboratoří, odběru nebyl přítomen, ale s výskytem a rozmístěním jednotlivých zkoumaných návozů materiálu byl obeznámen. Žalovaný dovodil,

že Ing. V. a Ing. Č., CSc. porovnáním paměťových zkušeností a znalostí předmětné lokality s katastrální mapou či ortofotomapou, dospěli ke správným identifikačním údajům příslušných pozemků.

Žalovaný neměl návoz odpadu z žst. Česká Kubice na pozemek 159/7 k.ú. Hyršov za prokázaný, neboť záznam ČIŽP ze dne 11.3.2011 byl vyhodnocen jako nevěrohodný a Dodatek ke zprávě č. A -1892-08 sice dokládá odběr zkoušeného materiálu z daného pozemku, ale nikoli původ materiálu ani jeho souvislost se žalobcem.

K pozemku parc. č. 475/13 k.ú. Hyršov zdůraznil, že žalobce je jeho vlastníkem a navezl na něj a uložil pro svou podnikatelskou potřebu odpad z žst. Česká Kubice. Analytické laboratoře Plzeň, a.s. provedly na tomto pozemku odběr vzorků materiálu. Pořízené fotografie jsou dostatečně zřetelné a jednoznačně popsány. Za podstatné označil snímky č. 8 až 13, jimiž byl doložen stav návozu na pozemku. Taktéž ze zprávy č. A -1892-08 ve znění jejího Dodatku, měl za to, že fotografie č. 8 až č. 13 zobrazují dostatečné orientační body k identifikaci tohoto pozemku.

Konstatoval nevěrohodnost rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 9.9.2009, kterým byl materiál uložený na pozemku parc. č. 61/5 posouzen jako odpad, právě pro poukaz na nesprávné parcelní číslo pozemku. Proto žalovaný k této listině nepřihlédl. Zdůraznil, že o povaze výkopku si učinil formou předběžné otázky vlastní úsudek v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Uvedl, že tento materiál je movitou věcí vzniklou v důsledku podnikatelské činnosti společnosti Edikt, a.s., jejímž cílem bylo provedení stavebních prací, tj. rekonstrukce žst. Česká Kubice. Odtěžením železničního svršku a podloží došlo ke vzniku movité věci jako vedlejšího produktu stavební činnosti. Edikt a.s. neměl pro výkopek využití, proto se jej zbavil předáním Ing. S. Ing. S. jej dále předal žalobci. Tudíž výkopek nebyl výrobkem, který by vykazoval pozitivní finanční či jiné hodnoty. Možnost jeho použití k původnímu účelu tzn., jako železničního svršku je v podstatě vyloučená. Žalobce výkopek užil pro úpravy terénu, nikoli jako konstrukční či stavební materiál. Výkopek byl žalobcem využit pro úpravy terénu, nikoli jako konstrukční či stavební materiál. Proto je třeba na něj nahlížet jako na odpad. Dále odkázal zprávu č. A -1892-08 a její Dodatek, kterými bylo potvrzeno, že vzorky č. B1, B2, B3 a B4 až B5 pocházely z předmětného pozemku.

Připustil, že nelze jednoznačně stanovit množství uloženého odpadu na posuzovaném pozemku ve výši 9000 tun dle předávacího protokolu ze dne 1.8.2008. Proto jej stanovil odhadem podle fotodokumentace, která je přílohou zprávy č. A -1892-08. Uvedl, že z těchto snímků je patrný rozsah návozu materiálu, který lze porovnat i s rozměry jiných zachycených objektů, jako jsou budovy, lidé a stromy. Zejména poukázal na snímky č. 8, 9, 10 a 13, z nichž si lze učinit obrázek o ploše návozem dotčené lokality. A tím i o míře plošného a prostorového rozprostření předmětného materiálu na ní. Dovedl tak přibližné množství tohoto předmětného materiálu, a to v řádu stovek tun.

Námítku podjatosti Ing. T. K. shledal nedůvodnou, neboť žalobce neuvedl žádné konkrétní tvrzení, které by svědčilo o jeho neobjektivitě či nestrannosti v řízení.

Nesouhlasil ani s námitkou žalobce zpochybňující právní relevanci všech procesních úkonů, tj. kontrol odebrání vzorků analýzy, pro jejich rozpor se zákonem o státní kontrole. Konstatoval, že protokol o kontrolním zjištění ze dne 11.8.2008 byl žalobci zaslán. Žalobce se k němu vyjádřil a nepopřel, že výkopek nechal na nevhodném místě.

Výši pokuty stanovil nižší, neboť dospěl k názoru, že žalobce se vytýkaného protiprávního jednání dopustil v užším rozsahu, než jak bylo uvedeno v předchozím rozhodnutí ČIŽP. Dále zohlednil, že nedošlo k žádným konkrétním škodlivým následkům v souvislosti s žalobcovým protiprávním jednáním. Přesto shledal závažnost jednání žalobce, neboť některé ze zkušebních vzorků vykazovaly vlastnosti nebezpečného odpadu. Uvedl, že uložená pokuta nevybočuje z úrovně sankcí ukládaných v obdobných případech a výrazně se

neliší od žalobcem, v odvolání uvedených jiných řízení. Námitky nepřiměřenosti a likvidačního charakteru pokuty posoudil jako nedůvodné, když postih škůdce musí pro něj znamenat citelný zásah, ale ne tak, aby mu byla znemožněna další podnikatelská činnost.

Žalobce ve věci navrhoval k prokázání námitky nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí provést k důkazu odborné posouzení výrazu „množství řádově stovek tun“ Ústavem pro jazyk český, v.v.i. Akademie České republiky, stat' F. H. ze dne 4.10.2011 na webových stránkách Ústavem pro jazyk český. Dále navrhoval k důkazu rozhodnutí ministerstva č.j. 5233/520/09 63308/ENV/09 ze dne 9.9.2009, čímž měl v úmyslu doložit spojitost tohoto řízení s jinými řízeními. Další rozhodnutí ministerstva ze dne 5.2.2009 a ze dne 7.8.2009, kterými prokazoval neurčitost výroku žalobou napadeného rozhodnutí. Soud veškeré žalobcem navržené důkazy považoval s ohledem na níže uvedené právní posouzení věci za zcela nadbytečné.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která jejich vydání předcházela, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba je důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 3 odst. 1 zákona o odpadech je odpadem každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit a přísluší do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu.

Podle § 4 písm. c) zákona o odpadech, se pro účely tohoto zákona rozumí nakládáním s odpady - shromažďování, sběr, výkup, přeprava, doprava, skladování, úprava, využití a odstranění odpadů.

Podle § 4 písm. d) zákona o odpadech se pro účely tohoto zákona rozumí zařízením - technické zařízení, místo, stavba nebo část stavby.

Podle § 12 odst. 2 zákona o odpadech pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy.

Podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech lze provozovat zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem.

Podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech pokutu do výše 50 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno.

Z hlediska skutkové podstaty správního deliktu dle § 12 odst. 2 zákona o odpadech je podstatným, zdali žalobce nakládal s odpady a činil tak na pozemcích, určených zákonem jako zařízení pro nakládání s odpady.

Žalobce v žalobě především namítal, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav věci, neboť se jim nepodařilo prokázat návoz výkopku na pozemek parc. č. 475/13, k.ú. Hýřšov a ani klasifikaci výkopku jako odpad.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je výkopek z žst. Česká Kubice odpadem. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.3.2015 č.j. 6 As 149/2013-41, v němž se uvádí: „*Pojem odpad je v českém právním řádu třeba vykládat nejen na podkladě definice uvedené v § 3 zákona o odpadech, ale i v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, který vydal řadu rozhodnutí, kde předně jednoznačně vyslovil, že výklad pojmu odpad nemůže být restriktivní (např. rozsudek ze dne 18. 4. 2002, *Palin Granit C-9/00*, bod 23; rozsudek ze dne 15. 6. 2000, *ARCO Chemie Nederland a další C-418/97 a C-419/97*, body 36-40; ale i stanovisko generálního advokáta Jacobse ze dne 24. 10. 1996 ve věci *Tombesi a další C-304/94*) a dále formuloval řadu dílčích závěrů vymezujících, co je odpadem, a co za něj naopak považovat nelze, jež jsou významným interpretačním vodítkem pro posouzení každého konkrétního případu. ... Konstrukce definice odpadu je postavena na pojmu zbavit se, k čemuž SDEU dospěl již v rozsudku ze dne 18. 12. 1997 ve věci *Inter-Environnement Wallonie ASBL (C-129/96*, bod 26). Zbavením se věci přitom je jak její odstranění, tak i využití (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 7 As 6/2011 - 63, všechna v tomto rozsudku odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Podle evropského konceptu obsahu pojmu odpad ani ekonomická využitelnost věci neznamena, že nejde o odpad, protože všechny věci, kterých se vlastníci zbavují, byť mají ekonomickou hodnotu, jsou předmětem směrnice [rozsudek SDEU ze dne 28. 3. 1990 ve věci *Zanetti a další C-359/88*, ze dne 25. 6. 1997 *Tombesi C-304/94 a další spojené věci*]. Stejná věc totiž pro někoho je odpadem a pro jiného nikoliv. Dokonce lze říci, že jediná věc může v průběhu svého životního cyklu nabýt a pozbyt status odpadu i opakovaně, což musí její držitel sledovat (in Hanák, J.: Co je odpadem podle evropské a české legislativy? Časopis pro právní vědu a praxi, ročník 19, září 2011, s. 242). Ve stanovisku generálního advokáta Albera ze dne 4. 7. 2002 ve věci *C-444/00* nalezneme na podporu teze o proměnlivosti charakteru věci v čase názor, že odpadem je i látka získaná recyklací, pokud pro ni neexistuje poptávka a dlouhodobé skladování se stane pro držitele neúnosné a dovede jej ke zbavení se věci. Systém nakládání s odpady, ke kterému se Evropská unie přihlásila, má totiž za cíl pokrýt všechny předměty a látky, jichž se držitel zbavuje, i když mají hospodářskou hodnotu a jsou sbírány za obchodním účelem, aby byly recyklovány, využity nebo opětovně použity (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 As 28/2007 - 94).“*

Dále soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2011 č.j. 7 As 6/2011 – 63, v němž bylo konstatováno následující: „*Ačkoliv by z výše citovaného § 3 odst. 2 zákona o odpadech bylo možno dovozovat, že využití odpadu přímo samotným vlastníkem není zbavováním se, takový závěr by vedl k nedůvodnému rozlišování mezi předáním k využití a využitím samotným vlastníkem, aniž by takový důsledek byl opodstatněný nebo alespoň zákonodárcem zamýšlený (srov. důvodovou zprávu k zákonu o odpadech, Sněmovní tisk Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve III. volebním období č. 705/0, dostupný na www.psp.cz). Navíc by byl takový výsledek v rozporu se směrnicí o odpadech, z jejíhož čl. 4 ve spojení s přílohami IIA a IIB Soudní dvůr vyvozuje, že zbavování se zahrnuje jak odstranění, tak využití (viz výše uvedený rozsudek Soudního dvora ve věci*

ARCO Chemie Nederland a další, bod 47). Zbavování se ve smyslu čl. 3 odst. 2 zákona o odpadech je proto nutno vykládat tak, že zahrnuje všechny případy, kdy vlastník odpad využije či odstraní sám, nebo jej za tímto účelem předá třetí osobě. Ačkoliv vždy musí být příslušný proces podřaditelný buď pod využití, nebo pod odstranění (viz rozsudek Soudního dvora ve věci C-116/01 SITA EcoService Nederland, Sb.rozh. s. I-02969, bod 40), při rozhodování v pochybnostech o tom, zda movitá věc představuje odpad, není potřeba učinit jednoznačný závěr o tom, zda dochází k využití, nebo naopak k odstranění. Pro posouzení, zda jsou posuzované výpalky odpadem podle zákona o odpadech, proto v posuzovaném případě není rozhodující, zda postup stěžovatelky při nakládání s výpalky bude spadat pod kód R10 přílohy č. 3 (aplikace do půdy, která je přínosem pro zemědělství nebo zlepšuje ekologii) nebo pod kód D1 přílohy č. 4 (ukládání v úrovni nebo pod úrovní terénu). V obou případech totiž půjde o zbavování se a výpalky tudíž bude možné považovat za odpad, ledaže by stěžovatelka v souladu s § 3 odst. 3 zákona o odpadech vyvrátila existenci úmyslu zbavit se těchto výpalků.

Skutečnost, že látka nebo předmět jsou zbytkem z výroby nebo ze spotřeby, a tedy nikoliv produktem, o který jako takový bylo usilováno, je přitom považována za okolnost svědčící ve prospěch existence jednání, úmyslu nebo povinnosti zbavit se látky nebo předmětu. Způsob, jakým je následně s látkou nebo předmětem nakládáno, není pro jejich kvalifikaci jako odpadu rozhodující. Za odpad jsou považovány i látky a předměty, které mají hospodářskou hodnotu a které lze opětovně hospodářsky využít (viz zejména rozsudky Soudního dvora ve věcech Komise proti Itálii, bod 36-38; a ARCO Chemie Nederland a další, bod 83; spojené věci C-304/94, C-330/94, C-342/94 a C-224/95 Tombesi a další, Sb.rozh. s. I-3561, body 47 a 48; spojené věci C-206/88 a C-207/88, Vessoso a Zanetti, Sb.rozh. s. I-1461, bod 9). Pokud tedy stěžovatelka tvrdí, že výpalky používá jako krmivo a hnojivo (tj. jsou hospodářsky využitelné), tato skutečnost sama o sobě neznamená, že se nejedná o odpad.

Na druhou stranu však Soudní dvůr připustil, že za určitých okolností může látka nebo předmět vznikající těžebním či výrobním postupem, který není určen hlavně k jeho výrobě, představovat nikoli zbytek, ale vedlejší produkt, kterého se vlastník nechce zbavit, ale který chce za podmínek, které jsou pro něj výhodné, využívat nebo uvádět na trh, za podmínky že toto opětovné použití je jisté, nevyžaduje předchozí zpracování a navazuje na výrobní proces nebo využití (viz rozsudky Soudního dvora ve věcech Komise v. Itálie, bod 39; C-9/00 Palin Granit, Sb.rozh. s. I-3533, body 34-36; C-114/01 AvestaPolarit Chrome, Sb.rozh. s. I-8725, body 33-38; C-416/02 Komise v. Španělsko, Sb.rozh. s. I-7487, body 87 a 90; C-121/03 Komise v. Španělsko, Sb.rozh. s. I-7569, body 58 a 61; C-457/02, Niselli, Sb.rozh. s. I-10853, bod 47). Pokud tedy věc vzniká postupem, který není určen převážně k jejímu vzniku, existují tři způsoby, jak s ní může být naloženo: 1) odstranění, 2) využití, 3) opětovné použití za výhodných podmínek, jsou-li splněny výše uvedené striktní podmínky. Zatímco v prvních dvou případech jde o zbavení se věci, a tuto věc je tudíž nutno považovat za odpad, v třetím případě věc odpadem není.

V těchto intencích i zákon o odpadech v § 3 odst. 3 zakotvuje možnost vlastníka posuzované movité věci vyvrátit úmysl se věci zbavit. Tento úmysl je totiž presumován v případě „movité věci příslušející do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k zákonu o odpadech, a) která vzniká u právnických osob nebo fyzických osob oprávněných k podnikání jako vedlejší produkt při výrobě nebo přeměně energie, při výrobě nebo nakládání s látkami nebo výrobky nebo při jejich využívání nebo při poskytování služeb, nebo b) jejíž původní účelové určení odpadlo nebo zaniklo.“ Břemeno tvrzení i důkazní spočívá na vlastníku.

Míru, v jaké je nutno pochybnosti o možném úmyslu věci se zbavit vyloučit, je možno nalézt opět v judikatuře Soudního dvora. Již z výše uvedeného je zřejmé, že vlastník musí prokázat, že daný vedlejší produkt hodlá za pro něj výhodných podmínek použít nebo uvést na trh, je-li toto opětovné použití jisté, nevyžaduje předchozí zpracování a navazuje na výrobní proces nebo využití. Důležitá je zde především podmínka jistoty opětovného použití za výhodných podmínek. Nakonec využití je podle směrnice o odpadech i podle zákona o odpadech jednou z forem zbavování se odpadu. Aby se tedy nejednalo o pouhé využití ve smyslu zbavení se odpadu, nýbrž o další výhodné použití věci, musí být prokázána skutečná jistota přínosnosti dalšího použití; pouhá možnost není způsobila vyvrátit závěr o úmyslu zbavit se věci nevznikající jako hlavní produkt výroby, a tudíž ani závěr o tom, že taková věc je odpadem. Pamatováno přitom musí být stále na naplnění cílů směrnice o odpadech, zejména pak naplnění požadavku vysoké míry ochrany životního prostředí. Z něj vyplývá povinnost posuzovat restriktivně jakékoliv vynětí věci vznikající postupem, který primárně není určen k její výrobě, z právní regulace nakládání s odpady. Aby proto bylo možné konstatovat, že konkrétní vedlejší produkt není odpadem, musí existovat skutečná jistota dalšího použití vedlejšího produktu a jeho přínosnosti pro vlastníka (k několika případům, kdy Soudní dvůr shledal, že posuzovaný vedlejší produkt nemusí být odpadem, srov. jeho rozsudky ve věcech C-188/07 Commune de Mesquer, Sb.rozh. s. I-04501; C-235/02 Saetti a Frediani, Sb.rozh. s. I-01005; AvestaPolarit Chrome).“

Z výše uvedené rekapitulace skutkového stavu zjištěného ve správním řízení vyplývá, že výkopek složený z výzisku z výkopové zeminy železničního svršku a spodku, vznikl vytěžením v rámci realizace akce „Rekonstrukce koleje a výhybek v žst. Česká Kubice“. Žalobce získal výkopek od Ing. S., tyto skutečnosti ani žalobce v žalobě nepopřel. Žalovaný správně uvedl, že odtěžením železničního svršku a podloží došlo ke vzniku výkopku (movité věci) jako vedlejšího produktu stavební činnosti. Přičemž skutečnost, že výkopek je zbytkem ze spotřeby, a tedy nikoliv produktem, o který jako takový bylo usilováno, je považována za okolnost svědčící ve prospěch existence jednání, úmyslu nebo povinnosti zbavit se látky nebo předmětu. Výkopek tedy původně plnil funkci konstrukční či stavební, když byl součástí kolejiště. Ing. S. pro něj neměl využití, tudíž se jej zbavil tím, že jej předal žalobci. Žalobce ve správním řízení nejprve tvrdil, že výkopek má v úmyslu využít k terénním úpravám a zpevnění svých pozemků, aby na nich mohl postavit zemědělské stavby, což uvedl ve vyjádřeních ze dne 20.8.2008 a ze dne 3.3.2010 a v odvolání ze dne 25.9.2008. V odvolání proti rozhodnutí ČIŽP ze dne 9.5.2011 a v žalobě však namítal, že neví, jaké konkrétní množství výkopku si přivezl a kam jej vůbec uložil. Námitky žalobce tedy směřovaly proti zjištěnému skutkovému stavu, který je pro další posouzení věci rozhodný. Soud musí mít na jisto postaveno nakládání žalobce s výkopkem a jeho případný úmysl zbavit se něj.

Žalovaný dospěl v žalobou napadeném rozhodnutí k závěru, že žalobce výkopek navezl na pozemek p.č. 475/13, k.ú. Hyršov, kde jej měl v úmyslu využít pro úpravy terénu, nikoli jako konstrukční či stavební materiál. Ve správním řízení se však již od počátku objevily pochybnosti ohledně konkrétních parcelních čísel pozemků v k.ú. Hyršov, kde byl návoz výkopku a jiných materiálů ze strany ČIŽP zjištěn. Shodný výkopek byl totiž kontrolory ČIŽP nalezen i na dalších pozemcích ležících v k.ú. Hyršov, např. na parc.č. 375/1 a na pozemku pana Š., což vyplývá z protokolu o kontrolním zjištění ze dne 11.8.2008. K první konkretizaci parcelních čísel pozemků, kam mělo být 9000 tun výkopku navezeno, došlo v předávacím protokole ze dne 1.8.2008. Obsah protokolu však byl žalovaným zpochybněn, když konstatoval, že nebylo prokázáno, že by žalobce na tyto, v protokole uvedené pozemky, skutečně navezl 9000 tun výkopku. Poté, byla ve zprávě č. A - 1892-08 provedena identifikace pozemku dotčeného návozem výkopku na parc.č. 61/5 k.ú. Hyršov.

Skutečnost, že na pozemek parc.č. 61/5 k.ú. Hyršov byl převezen výkopek, byla následně oběma účastníky zpochybněna a byla důvodem pro zrušení předchozího rozhodnutí ve věci ČIŽP ze dne 20.4.2010, rozhodnutím žalovaného ze dne 4.2.2011 č.j. 118/520/11186/ENV/1. ČIŽP pak nápravu provedla tím, že vypracovala Dodatek ke zprávě č. A - 1892-08, jímž bylo určeno, že výkopek byl navezen na pozemky parc. č. 475/13 a parc. č. 159/7 v k.ú. Hyršov. Dodatek ke zprávě č. A - 1892-08 byl správními orgány posouzen jako věrohodný důkaz, přestože byl vypracován mimo jiné na základě místního šetření dne 3.3.2011, které žalovaný naopak, v důsledku procesních vad ČIŽP, posoudil za nevěrohodné. Takto provedená identifikace výkopkem dotčených pozemků byla převzata do žalobou napadeného rozhodnutí ČIŽP ze dne 9.5.2011. Žalovaný však neměl návoz výkopku na pozemek 159/7 k.ú. Hyršov za prokázaný, neboť záznam ČIŽP ze dne 11.3.2011 o kontrole provedené dne 3.3.2011, vyhodnotil jako nevěrohodný a Dodatek ke zprávě č. A - 1892-08 neprokázal původ zkoumaného materiálu na tomto pozemku, ani jeho souvislost se žalobcem. Žalovaný tak dospěl k závěru, že výkopek byl žalobcem navezen pouze na pozemek parc. č. 475/13 k.ú. Hyršov. Připustil, že v řízení došlo k ze zpochybnění zprávy č. A - 1892-08, Dodatku ke zprávě č. A - 1892-08 a rozhodnutí Ministerstva pro životní prostředí ze dne 9.9.2009, neboť v nich je pozemek parc.č. 61/5 k.ú. Hyršov dáván do souvislosti s odběrem vzorků z výkopku. Přesto uzavřel, že chybně uvedené číslo parcelního pozemku bylo Dodatkem ke zprávě č. A - 1892-08 opraveno. Navíc konstatoval, že pozemek pozemek s parc.č. 61/5 k.ú. Hyršov má tak malou výměru, že by reálně nebylo možné na něj výkopek složit.

Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgány se snažily prvotní pochybení ohledně určení konkrétního pozemku, na který měl žalobce výkopek navést, napravit. Podle soudu se však správním orgánům náprava nepodařila. Soud poukazuje na rozpornost hodnocení důkazů správními orgány, neboť žalovaný na jedné straně posoudil záznam ČIŽP ze dne 11.3.2011 o kontrole provedené dne 3.3.2011 s cílem ověřit místa návozu výkopku za nevěrohodný, pro podstatné procesní vady. Na druhé straně Dodatek ke zprávě č. A - 1892-08, který byl vypracován mimo jiné právě na základě provedení místního šetření dne 3.3.2011, žalovaný bez dalšího vyhodnotil jako věrohodný důkaz. Dále rozhodnutí Ministerstva pro životní prostředí ze dne 9.9.2009 vydané v řízení o odstranění pochybností bylo rovněž žalovaným posouzeno jako nevěrohodné, a to pro chybně uvedené parcelní číslo pozemku č. 61/5 k.ú. Hyršov. Přičemž zprávu č. A - 1892-08, která byla jedním z rozhodných podkladů pro zpracování rozhodnutí Ministerstva pro životní prostředí ze dne 9.9.2009 a právě ona obsahovala chybný údaj o parcelním čísle posuzovaného pozemku, měl žalovaný za věrohodný důkaz, neboť byla opravena Dodatkem č. A - 1892-08. Navíc soud přisvědčuje žalobci, že ve správním spise absentují protokoly ze dne 7.8.2008 a 13.8.2008, na jejichž základě byla vypracována zpráva č. A - 1892-08. Za této situace se soudu jeví posouzení zprávy č. A - 1892-08, její fotodokumentace a jejího Dodatku jako věrohodných důkazů ze strany žalovaného za logicky rozporné.

Soud ohledně dokazování poukazuje na přílehavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 14. 6. 2007 č.j. 5 Afs 104/2006-73, v jehož právních větvích je uvedeno: „I. Zásada volného hodnocení důkazů mimo jiné znamená, že jednotlivým důkazům je přisuzována určitá hodnota závažnosti (důležitosti), hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti (věrohodnosti). II. Přiznal-li soud jednomu z důkazních prostředků povahu nezvratného důkazu (přitom nehodnotil ostatní důkazní prostředky a další skutečnosti, které v daňovém řízení vplynuly a které byly obsaženy ve správním spise), aniž by jeho rozhodnutí obsahovalo úvahy, které soud k učiněným skutkovým a právním závěrům vedly, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.“

Žalovaný své tvrzení o návozu výkopku pouze na pozemek parc. č. 475/13 k.ú. Hyršov a o podřazení výkopku do kategorie odpadu prokazoval zejména Dodatkem ke zprávě č. A - 1892-08. Soud však má za to, že v daném případě správní orgány v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů přiznaly podstatnému důkazu v řízení - Dodatku ke zprávě č. A - 1892-08 povahu věrohodného důkazu, aniž by se jakkoli vypořádaly s ostatními důkazními prostředky a dalšími skutečnostmi, které zpochybňovaly věrohodnost tohoto důkazu a v řízení vyšly najevo, a které rovněž byly obsahem správního spisu. Proto soud dospěl k názoru, že žalovaný v řízení pochybil, když určil parcelní čísla návozem dotčených pozemků a charakter složení výkopku podle Dodatku ke zprávě č. A -1892-08. Přičemž úvaha žalovaného, že pozemek parc.č. 61/5 k.ú. Hyršov má tak malou výměru, že by reálně nebylo možné na něj výkopek složit, není způsobila prokázat návoz výkopku na pozemek parc. č. 475/13 k.ú. Hyršov. Navíc správní orgány ponechaly bez náležitého vysvětlení i zjištění, že výkopek nalezený na pozemcích k.ú. Hyršov byl smíchán i s jiným odpadem, konkrétně s eternitovými deskami, které nepocházely z žst. Česká Kubice, což vyplývá z protokolu o kontrolním zjištění ze dne 11.8.2008.

Proto soud dospěl k závěru, že v daném řízení nebylo přesvědčivě dostatečným způsobem prokázáno, že by žalobce nakládal s odpady, tj. s výkopkem, v zařízeních, tj. na pozemku 475/13, k.ú. Hyršov, která nejsou k nakládání s odpady podle zákona o odpadech určena, tudíž naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 12 odst. 2 zákona o odpadech žalobcem nebylo v dané věci prokázáno.

Žalobce jako zásadní námitku označil nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, způsobenou ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí použitým výrazem „řádově stovek tun“ popisujícím množství odpadů, se kterými měl nakládat. Soud poukazuje na judikaturu správních soudů, v níž se důsledky opomenutí specifikace skutku ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí č.j. 2 As 34/2006, v němž v první právní větě vyslovil, že: *„výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných právních skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“* V posuzovaném výroku žalobou napadeného rozhodnutí nebyl správní delikt řádně specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným, neboť použitý výraz „řádově stovek tun“ vyjadřuje natolik široké rozpětí, že zde jsou pochybnosti o tom, za jaké konkrétní jednání byl žalobce poškozen. Soud by považoval za vhodnější použití formulace například „nejméně“, aby byla dána nejvyšší hranice zjištěného množství.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí správně konstatoval, že ohledně množství navezeného výkopku na posuzované pozemky v k.ú. Hyršov nelze vyjít z výše 9000 tun dle předávacího protokolu ze dne 1.8.2008, když v řízení nebylo prokázáno, že veškerý odpad z žst. Česká Kubice, byl na ně skutečně navezen. Shodný odpad byl totiž kontrolory nalezen i na dalších pozemcích ležících v blízkosti posuzovaných, např. na parc.č. 375/1 Všeruby a na pozemku pana Š., což vyplývá z protokolu o kontrolním zjištění ze dne 11.8.2008. Soud podotýká, že množství odpadu nemusí být vždy měřeno exaktními metodami a může být správními orgány odhadnuto, avšak pouze za situace, kdy pro takovýto odhad je ve správním řízení dostatek relevantních podkladů. Žalovaný však přistoupil ke stanovení množství návozu odhadem, podle fotodokumentace z přílohy ke zprávě č. A -1892-08. Jak již uvedeno výše soud má zprávu č. A -1892-08, tudíž i její přílohu - fotodokumentaci za nevěrohodné podklady. Navíc se žalovaný nevypořádal s tím, že v návázkách výkopku byl přimíchán i jiný materiál, např. eternitové desky, který nepocházel z žst. Česká Kubice.

K námitce žalobce ohledně nesprávného postupu ČIŽP při provádění kontrol a místních šetření podle zákona o státní kontrole soud uvádí, že procesní oprávnění a povinnosti inspektorů a pověřených pracovníků ministerstva a ostatních správních úřadů vykonávat inspekční činnost v oblasti odpadového hospodářství vyplývá především z § 81 zákona o odpadech. Zákon o odpadech je v poměru speciality k obecné procesní úpravě obsažené v zákoně č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Orgány ČIŽP tedy nepochybily, pokud postupovaly podle zákona o odpadech a zákona o státní kontrole ve stadiu, kdy bylo teprve ověřováno dodržení zákonných povinností ze strany žalobce, avšak vlastní správní řízení o jeho delikt ní odpovědnosti ještě nebylo vedeno. Zákon o státní kontrole, sice výslovně nestanoví, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly, nicméně určuje kontrolním pracovníkům povinnost oznámit této osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly dle § 12 odst. 2 zákona o státní kontrole (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 71/2005). ČIŽP tedy nebyl oprávněn zcela bez vědomí a přítomnosti žalobce provádět kontroly na jeho pozemcích. Jak vyplývá ze správního spisu pouze kontrole provedené dne 11.8.2008 byl přítomen zaměstnanec žalobce, který měl oprávnění jej zastupovat, a to L. K., což vyplývá z protokolu o kontrole ze dne 11.8.2008 a plné moci ze dne 14.7.2006, přiložené k podání žalobce ze dne 20.8.2011. Ostatní kontroly provedené ČIŽP ve dnech 12.12.2008, 4.6.2009, 26.11.2009 a 3.3.2010 nebyly žalobci ani oznámeny, ani z jejich protokolů nevyplývá snaha ČIŽP žalobce kontaktovat. Tímto nesprávným postupem žalovaný zatížil správní řízení podstatnými procesními vadami, které mohly mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Správní řízení o delikt ní odpovědnosti žalobce bylo v dané věci zahájeno až oznámením o zahájení správního řízení ze dne 12.9.2008 a od této doby se na žalobce vztahovala ustanovení správního řádu. Tudíž další místní šetření ČIŽP již měla vycházet i ze zákonných ustanovení správního řádu. Proto také žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí správně posoudil místní šetření ze dne 3.3.2011, z nějž byl pořízen záznam ze dne 11.3.2011, jako nevěrohodné, neboť procesní postup ČIŽP neodpovídal pravidlům stanoveným správním řádem.

Žalobce dále namítal, že žalobou napadeným rozhodnutím uložená pokuta není přiměřená, v souladu s ustálenou správní praxí žalovaného a při jejím stanovení nebyla zohledněna jeho finanční situace.

Podle § 67 odst. 2 zákona o odpadech se při stanovení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.

Soud nejprve uvádí, že se správní orgány správně zabývaly posouzením výše uvedených zákonem stanovených hledisek dle § 67 odst. 2 zákona o odpadech. Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí č.j. 5 A 157/2002 – 35 zdůraznil, že: „...veškerá zjištění správního orgánu týkající se skutečností rozhodných pro uložení pokuty a její výše musejí být s náležitou přesností a přesvědčivostí podána v odůvodnění správního rozhodnutí.“ Soud je přesvědčen, že pro stanovení výše pokuty je podstatné i určení v jakém rozsahu (množství) žalobce s odpadem nakládal, neboť vypovídá o míře závažnosti protiprávního jednání. Tedy neurčitě formulovaný výrok žalobou napadeného rozhodnutí způsobil také nemožnost žalovaného řádným způsobem stanovit výši sankce, neboť nemohl zohlednit veškeré skutečnosti rozhodné pro její uložení. Žalovaný se řádně nevypořádal ani se sedmi konkrétními, v odvolání žalobce ze dne 24.5.2011 uvedenými obdobnými správními řízeními, jimiž demonstroval porušení zásady legitimního očekávání. Soud se neztotožnil s obecným tvrzením žalovaného, že pokuta uložená žalobci se výrazně neliší od pokut uložených v obdobných případech.

Dále soud zjistil, že žalovaný se řádně nevypořádal ani s námitkou likvidačního charakteru pokuty. Přestože žalobce toto tvrzení v odvolání a ani v žalobě nikterak nerozvedl a neosvědčil, měl se jím žalovaný zabývat a posoudit, zda v daném případě s ohledem na výši pokuty lze možné riziko likvidačního účinku pokuty vyloučit či nikoliv. Žalovaný tedy měl vypořádat odvolací tvrzení žalobce, případně i v součinnosti se žalobcem a uvážit, zda uložená pokuta je přiměřená z hlediska osobních a majetkových poměrů žalobce.

V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. dubna 2010, č.j. 1 As 9/2008-133 „*Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.*“

Soud se neztotožnil s žalobní námitkou, že ve spise absentuje doklad o ekonomické činnosti žalobce, neboť součástí spisového materiálu je výpis z registru ekonomických subjektů ČSÚ V ARES ze dne 10.9.2008, z něž vyplývá, že žalobce je zemědělským podnikatelem nezapsaným v obchodním rejstříku.

Žalobce rovněž namítal, že se žalovaný řádně nevyjádřil k vytčeným procesním vadám u jednotlivých, správními orgány provedených kontrol. Soud se s touto námitkou neztotožnil, neboť z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se jimi žalovaný zabýval. Měl však za to, že byly, kromě místně šetření ze dne 3.3.2011, v pořádku, proto dospěl k odlišnému právnímu závěru o jejich správnosti. Soud má vypořádání žalovaného s dalšími odvolacími námitkami žalobce za řádné a souladné s judikaturou soudů. Konkrétně soud poukazuje na nález Ústavního soudu ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nález ze dne 28.5.2009, sp. zn. II ÚS 2029/0 8a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.3.2013, č.j. 8Afs 41/2012-50, rozhodnutí ze dne 6.6.2013, č.j. 1Afs 44/2013-30. Závěry citovaných judikátů lze plně vztáhnout také na rozhodnutí správních orgánů tak, že ačkoliv je jejich povinností svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek na detailní odpovědi na každou námitku. Soud zdůrazňuje, že požadavky kladené na správní orgány, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takovéto přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost orgánů, především pak jejich schopnost efektivně, zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu, plnit zákonem jim uložené úkoly.

Námitku žalobce, že správní orgány nesprávně posoudily, jím vznesenou námitku podjatosti vůči Ing. T. K., má soud za nedůvodnou. Správní orgány postupovaly dle § 14 správního řádu a žalovaný správně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že z poukazu žalobce na podání ČIŽP podepsaných Ing. K. nebyly uvedeny žádné skutečnosti, pro které by bylo možné pochybovat o jeho nepodjatosti. Dopisem ze dne 4.5.2011, podepsaným Ing. K., bylo totiž uvedeno, že ČIŽP je připraveno na žalobcovu i

neformální žádost poskytnout příslušnou judikaturu ohledně kontrolní činnosti pracovníků ČIŽP v souladu se zákonem o státní kontrole. Soud naopak v tomto postupu ČIŽP spatřuje vstřícný přístup k účastníkům.

Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti žalobou napadené rozhodnutí a jeho v rozporu se zákonem, již se pro nadbytečnost nezabýval dalšími žalobními námitkami.

Na základě výše uvedených skutečností soud podle § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náklady řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, podáním ze dne 4.4.2012), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby před 1.1.2013 činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 2.100,-Kč = 6.300,-Kč, třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 300,-Kč = 900,-Kč a DPH ve výši 1.512,- Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 11.712,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Jana Kořána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. dubna 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková